

10674_page_1092

υποβλήθηκε σε πέντε καθηγητές της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, τους Κ. Ρακτιδάν, Δ. Παππούλια, Δ. Δίγκα, Μ. Σαρίπολο και Σ. Ράλλη και ζητήθηκε η γνώμη τους στα εξεταζόμενα επίμαχα ζητήματα.

Οι καθηγητές στην από 26-1-1923 γνωμοδότησή τους έλεγαν τα εξής: Ότι το ελληνικό Σύνταγμα αναγνωρίζει το "άπαρασάλλετο" των ιερών κανόνων που αφορούν είτε στο δόγμα είτε στη διοίκηση της Εκκλησίας και ορίζουν το αναπαλλοτρίωτο της εκκλησιαστικής περιουσίας. Δε συμφωνούσαν ότι η κυριότητα της Μονής στο μετόχι ήταν κληνός και διαλύθηκε, διότι ούτε το αλλοδαπό μουσουλμανικό Δίκαιο, άλλ' ούτε και τον οποιοδήποτε ελληνικό νόμο δεν μπορούσε να επικαλεστεί το Ε.Δ., εφόσον ήταν αντίθετοι στους ιερούς κανόνες³⁰.

Ούτε ήταν αλήθεια ότι με την κατάκτηση, σύμφωνα με το ιερό μουσουλμανικό δίκαιο, κάθε ιδιωτική κτήση καταλύοταν και περιήρχετο στο Ο.Δ. Αυτό γινόταν μόνο με τους ειδικολάτρες και όχι με τους χριστιανούς, που είχαν συνθηκολογήσει με το Σουλτάνο. Οι Μονές του Αγίου Όρους, προ της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, είχαν συνθηκολογήσει με τους Σουλτάνους Ορχάν και Μουράτ, οι οποίοι με Φερμάνια είχαν αναγνωρίσει τα βυζαντινά προνόμια των Μονών³¹.

Ο Μωάμεθ μετά τη συνθήκη του Όρους Σινά στο δεύτερο έτος της Εγίρας, είχε ανακηρύξει την περιουσία των Μονών ιερή και όποιος δε σεβόταν αυτήν γινόταν άξιος αναθέματος είτε ήταν βασιλιάς είτε φτωχός. Η συνθήκη του Σινά δεν αφορούσε μόνο τους μοναχούς του Όρους Σινά, αλλά αποτελούσε, "στερεόν και δέβαιον τάξιμον και ύπόσχεσιν διά τό ἔθνος τῶν Μασρανοί" (Χριστιανών)³² και μάλιστα "μέχρι συντελείας τοῦ αἵωνος" και τη σεβάστηκαν οι μετά τον Μωάμεθ χαλίφες και Σουλτάνοι³³.

Επίσης ο νόμος περί αλιείας του οθωμανικού αστικού Κώδικα αναγνώριζε την ύπαρξη ιδιωτικών λιμνών και ιχθυοτροφείων άσχετα με το μέγεθός τους, αρκεί να υπήρχαν τίτλοι και η αλιεία να γινόταν με βάση το περιεχόμενο των τίτλων και των ανέκαθεν κρατούντων

30. Ρακτιδάν, Β' γνωμοδότηση, σσ. 11-30.

31. Αυτόθι, σ. 15.

32. Αυτόθι, σ. 16.

33. Αυτόθι, σ. 17.

υποβλήθηκε σε πέντε καθηγητές της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, τους Κ. Ρακτιδάν, Δ. Παππούλια, Δ. Δίγκα, Μ. Σαρίπολο και Σ. Ράλλη και ζητήθηκε η γνώμη τους στα εξεταζόμενα ελίμαχα ζητήματα.

Οι καθηγητές στην από 26-1-1923 γνωμοδότησή τους έλεγαν τα εξής: Ότι το ελληνικό Σύνταγμα αναγνωρίζει το "άπαρασάλλευτο" των ιερών κανόνων που αφορούν είτε στο δόγμα είτε στη διοίκηση της Εκκλησίας και ορίζουν το αναπαλλοτρίωτο της εκκλησιαστικής περιουσίας. Δε συμφωνούσαν ότι η κυριότητα της Μονής στο μετόχι ήταν καπνός και διαλύθηκε, διότι ούτε το αλλοδαπό μουσουλμανικό Δίκαιο, άλλ' ούτε και τον οποιοδήποτε ελληνικό νόμο δεν μπορούσε να επικαλεστεί το Ε.Δ., εφόσον ήταν αντίθετοι στους ιερούς κανόνες³⁰.

Ούτε ήταν αλήθεια ότι με την κατάκτηση, σύμφωνα με το ιερό μουσουλμανικό δίκαιο, κάθε ιδιωτική κτήση καταλυόταν και περιήχεται στο Ο.Δ. Αυτό γινόταν μόνο με τους ειδικολάτρεις και όχι με τους χριστιανούς, που είχαν συνθηκολογήσει με το Σουλτάνο. Οι Μονές του Αγίου Όρους, προ της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, είχαν συνθηκολογήσει με τους Σουλτάνους Ορχάν και Μουράτ, οι οποίοι με Φερμάνια είχαν αναγνωρίσει τα βυζαντινά προνόμια των Μονών³¹.

Ο Μωάμεθ μετά τη συνθήκη του Όρους Σινά στο δεύτερο έτος της Εγίρας, είχε ανακηρύξει την περιουσία των Μονών ιερή και όποιος δε σεβόταν αυτήν γινόταν άξιος αναθέματος είτε ήταν βασιλιάς είτε φτωχός. Η συνθήκη του Σινά δεν αφορούσε μόνο τους μοναχούς του Όρους Σινά, αλλά αποτελούσε, "στερεόν και δέβαιον τάξιμον και ύπόσχεσιν διά τό ἔθνος τῶν Μασρανοί" (Χριστιανών)³² και μάλιστα "μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος" και τη σεβάστηκαν οι μετά τον Μωάμεθ χαλίφες και Σουλτάνοι³³.

Επίσης ο νόμος περί αλιείας του οθωμανικού αστικού Κώδικα αναγνώριζε την ύπαρξη ιδιωτικών λιμνών και ιχθυοτροφείων άσχετα με το μέγεθός τους, αρκεί να υπήρχαν τίτλοι και η αλιεία να γινόταν με βάση το περιεχόμενο των τίτλων και των ανέκαθεν κρατούντων

30. Ρακτιδάν, Β' γνωμοδότηση, σσ. 11-30.

31. Αυτόθι, σ. 15.

32. Αυτόθι, σ. 16.

33. Αυτόθι, σ. 17.